

послідовними етапами. Специфічна сфера діяльності цих органів вимагає обережного ставлення до регулювання правового поля їх діяльності. Усяка поспішність у цьому процесі може призвести до виникнення ризику не контрольованості оперативної обстановки в державі, зниження ефективності протидії злочинності, втрати кваліфікованих кадрів тощо.

Тому, однією із головних передумов успішного реформування системи правоохоронних органів має стати створення необхідної законодавчої та нормативно-правової бази. При цьому, мають бути враховані положення Конституції України та чинного законодавства, а також вітчизняний та позитивний міжнародний досвід.

Концепція реформування правоохоронних органів має бути направлена на: визначення та оптимізацію структури правоохоронних органів, їх чисельності, фінансового, матеріально-технічного, організаційно-правового та кадрового забезпечення;

розмежування завдань та функцій структурних одиниць системи правоохоронних органів, усунення дублювання їх повноважень.

Основними результатами реалізації Концепції реформування правоохоронних органів повинні стати:

підвищення ефективності діяльності системи правоохоронних органів України по забезпеченню виконання поставлених завдань;

забезпечення законності в діяльності працівників правоохоронних органів України;

підвищення рівня довіри населення до правоохоронних органів;

створення найбільш оптимальної моделі системи правоохоронних органів, яка здатна забезпечити охорону прав, свобод і законних інтересів особи та держави;

вдосконалення нормативно-правової бази діяльності правоохоронних органів, яка б відповідала міжнародним і, перш за все, європейським нормам, забезпечувала виконання в повному обсязі всіх функцій, покладених на систему правоохоронних органів України;

визначення місця та ролі правоохоронних органів у правовому механізмі держави;

забезпечення сталого функціонування правоохоронних органів.

ЩОДО АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКСПОРТНОЇ БЕЗПЕКИ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Дабіжук Віктор Іванович, здобувач кафедри адміністративного права Одеського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор, вчений секретар НАВС *Користін О.Є.*

Під час реалізації забезпечення експортної безпеки суб'єктів господарської діяльності постає чимало проблем.

Перешкодами в забезпеченні експортної безпеки суб'єктів господарської діяльності є залежність експортних операцій від системи управління зовнішньоекономічними зв'язками, надмірно високі митні тарифи, посилений валютний контроль із боку держави та ряд нетарифних бар'єрів, надмірне державне регулювання стандартизації безпеки та якості, слабка бюджетна ефективність, яка характеризує реалізацію експорту на зовнішньому ринку та низька ефективність і недосконалість методів експортування експорту товарів.

Крім того, не існує й цілісної державної концепції з питань забезпечення експортної безпеки суб'єктів господарської діяльності, здатної забезпечити повне використання наявного потенціалу, протидіяти загрозам, підтримувати стан економічної безпеки, а також експортної

безпеки підприємництва в Україні. Не достатньо розроблено методи й моделі управління експортною безпекою процесів розвитку суб'єктів господарської діяльності. Вимагає вдосконалення комплексу заходів, спрямованих на підвищення рівня експортної безпеки різних видів ресурсів суб'єктів господарської діяльності.

Як слушно зауважує професор О.С. Користін, на сьогодні відсутні методичні підходи до оцінювання реалізації державної політики у сфері економічної безпеки, національної економіки. Зазначені факти, а також перехід до нових ринкових форм господарської діяльності, державне регулювання забезпечення економічної безпеки в умовах недосконалої правової бази, відсутність науково обгрунтованої концепції реформ негативно впливають на розроблення державно-правової стратегії забезпечення економічної безпеки України.

Безумовно, що належний рівень експортної безпеки має досягатись за допомогою здійснення єдиної державно-правової політики, зміцненою системою скоординованих заходів, адекватних зовнішнім і внутрішнім загрозам. Без такої політики неможливо домогтись виходу з кризи, стабілізувати економічну ситуацію в Україні, створити ефективні механізми соціального захисту населення.

Подальший розвиток України та входження її як рівноправного члена на зовнішньоекономічний міжнародний ринок, безумовно, передбачає необхідність забезпечення її суверенітету та незалежності, адже саме їх наявність характеризує державу як самодостатнього та самостійного суб'єкта експортних відносин.

На жаль, сучасна система адміністративно-правового регулювання відносин у сфері забезпечення експортної безпеки суб'єктів господарської діяльності не містить конкретних механізмів забезпечення експортної безпеки, зокрема в жодній стратегії або програмі соціально-економічного розвитку не йдеться про забезпечення експортної безпеки суб'єктів господарської діяльності, а надто жодних спроб внести зміни до зазначеного документа з урахуванням сучасної експортної ситуації зроблено не було. Також варто зазначити, що в недостатній мірі регулюється державою експортна безпека суб'єкта господарської діяльності, у необхідному обсязі відсутні відповідні законодавчі акти, що, звісно, негативно впливає на рівень їх експортної безпеки.

Наведене вказує, що система адміністративно-правового забезпечення експортної безпеки суб'єктів господарської діяльності України потребує вдосконалення через прийняття Закону «Про експортну безпеку України», з урахування сучасних вимог і запровадження практики схвалення парламентом Стратегії національної експортної безпеки України, норми якої б стали стратегічним орієнтиром та заклали основи експортної безпеки суб'єктів господарської діяльності України на 15-20 років або більш тривалий період. Зазначена Стратегія повинна базуватись на багатоваріантності прогнозів розвитку експортного потенціалу України та коригуватись залежно від розвитку подій.

Крім того, на нашу думку, доцільним є розроблення Державної програми першочергових і дострокових заходів щодо забезпечення експортної безпеки України, контроль за виконанням якої необхідно покласти на управління економічної безпеки Ради національної безпеки і оборони України та Міністерство економічного розвитку та торгівлі в Україні.

Як свідчать результати нашого аналізу, із метою правового врегулювання правовідносин, пов'язаних із діяльністю НСЗЕБСГ та СЗЕБСГ, необхідно розробити (чи доопрацювати раніше підготовлені законопроекти) та прийняти: Закон України «Про внесення змін і доповнень до Закону України «Про основи національної безпеки», в якому чіткіше визначити можливість функціонування та роль недержавних

суб'єктів сектора безпеки в системі забезпечення національної безпеки України; спеціальні закони «Про детективну діяльність», «Про зброю», «Про комерційну таємницю», «Про протиправне поглинання та захоплення підприємств» і «Про службу безпеки суб'єктів господарської діяльності та інших юридичних осіб»; опрацювати питання щодо систематизації та кодифікації законодавства у сфері національної безпеки та діяльності державних і недержавних суб'єктів сектора безпеки України.

Реалізація зазначеного сприятиме формуванню належної правової бази для повноцінного функціонування системи захисту суб'єктів господарської діяльності від реальних і потенційних загроз у сучасних умовах глобалізації та світової економічної інтеграції.

ЩОДО ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ХОЛДИНГОВИХ КОМПАНІЙ В УКРАЇНІ

Желеф Георгій Борисович, здобувач кафедри економічної безпеки НАВС
Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор, вчений секретар НАВС *Користін О.Є.*

Постійна модернізація системи публічного адміністрування (в тому числі і у сфері діяльності холдингових структур) безумовно вважається явищем прогресивним, однак станом на сьогоднішній день за своєю соціально-психологічною сутністю вона кардинально не змінилась. Так само, як і в минулі часи, системі публічного адміністрування притаманна суворота управлінська поведінка, незважаючи навіть на досить демократичне законодавство та спроби децентралізації влади. Для адміністративного примусу характерним знову залишається схильність до маніпулювання через такі інструменти як постанови, положення, накази, інструкції.

Актуальність точного формулювання публічного адміністрування холдингових компаній та закріплення юридичних норм зумовлена наступними чинниками. По-перше, внаслідок подальшого використання відповідної термінології в чинному законодавстві України та наукових джерелах без з'ясування її змісту втрачається така її характеристика, як визначеність. По-друге, незважаючи на спеціальний закон про холдингові компанії, залишається неврегульованим ряд питань, в тому числі сама категорія адміністрування їх діяльності. Відсутність єдиного, усталеного підходу до дефініції досліджуваного поняття в подальшому призведе до обмеженого та деформованого його бачення в підзаконних нормативних актах.

Невизначеність понять, а також неврегульованість адміністративних процедур у цілому та у сфері діяльності холдингових структур зокрема, стримує унормування прозорості та відкритості в діяльності інституцій публічного адміністрування.

Термін «публічне адміністрування» досить часто зустрічається у нормативно-правових актах України та працях науковців, але, на жаль, у сучасній науці не сформовано єдиного підходу щодо визначення даного поняття, на відміну від категорій «державного сектора управління», «системи державного управління». Зазначена обставина актуалізує необхідність поглиблення наукових досліджень поняття публічного адміністрування для кращого його розуміння. Останнім часом широкого розповсюдження набули холдингові компанії, що вимагає фундаментального вивчення цієї проблематики в зазначеній сфері.

Публічне адміністрування (public administration) протягом ХХ ст. розвивалось як невід'ємна частина політичної науки (political science) у